

Muncă, comunitate, politică, război

prole.info

Cuprins

MUNCĂ, COMUNITATE, POLITICĂ, RĂZBOI	3
MUNCĂ	4
ANTI-MUNCĂ	5
COMUNITATE	6
ANTI-COMUNITATE	7
POLITICĂ	8
ANTI-POLITICĂ	9
RĂZBOI	10

MUNCĂ, COMUNITATE, POLITICĂ, RĂZBOI

„Tuturor li se cere opinia despre fiecare aspect pentru a fi împiedicați să aibă o opinie despre întreg.” – Raoul Vaneigem

Privim în jurul nostru și vedem o lume aflată dincolo de controlul nostru.

Lupta noastră zilnică pentru supraviețuire se desfășoară împotriva unui fundal imens și aflat în continuă schimbare...

...ce trece de la dezastre naturale la atacuri teroriste... de la diete noi la perioade noi de foamete... de la scandaluri sexuale ale celebrităților la scandaluri de corupție politică... de la războaie religioase la miracole economice... de la reclame chinuitoare noi la clișeele de la tv care se lamentează despre guvern... de la sugestiile despre cum să devii partenerul intim ideal la sugestii despre prevenirea fanilor unor echipe de sport să producă răzmerițe... de la noi episoade cu polițiști violenți la noi probleme de sănătate...

Aceleași procese lucrează peste tot...

...în guvernele democratice și în cele totalitare... în corporații și în afacerile de familie.. în cheese-burgeri și în tofu... în operă, în muzica country și în hip hop... în fiecare țară și în fiecare limbă... în închisori, în școli, în spitale, în fabrici, în clădirile de birouri, în zonele de război și în alimentare...

Ceva se hrănește cu viețile noastre pentru ca apoi să ne scuie în față imagini ale acestora.

Acel ceva este produsul activității noastre... al vieților noastre de muncă de zi cu zi vândute ceas după ceas, săptămână după săptămână, generație după generație.

Nu deținem proprietăți sau afaceri de pe urma cărora să facem bani, așa că suntem constrânși să ne vindem timpul și energia altcuiva. Noi suntem clasa muncitoare modernă – prolii.

MUNCĂ

„Capitalul este muncă moartă, care, asemenea unui vampir, trăiește doar dacă sugă munca vie, și trăiește cu atât mai mult, cu cât sugă mai multă muncă.” – Karl Marx

Nu muncim pentru că ne dorim să facem asta. Muncim pentru că nu avem cum altfel să obținem bani. Ne vindem timpul și energia unui șef ca să putem cumpăra lucrurile de care avem nevoie pentru a supraviețui.

Suntem puși laolaltă cu alți muncitori/oare și ne sunt atribuite sarcini diferite. Ne specializăm în aspecte diferite ale muncii și repetăm aceste sarcini mereu. Timpul nostru petrecut la muncă nu face cu adevărat parte din viețile noastre. Este timp mort controlat de șefii și managerii noștri. În timpul petrecut la muncă facem lucruri pe care șefii noștri le pot vinde. Aceste lucruri sunt obiecte precum tricouri de bumbac, computere și zgârie-nori, sau calități precum podele curate și pacienți sănătoși, sau servicii precum acel autobuz care te poate duce unde dorești, sau un chelner care îți preia comanda, sau acea persoană care vă sună acasă pentru a vă convinge să cumpărați lucruri de care nu aveți nevoie. Munca nu o facem pentru ceea ce se produce. O facem pentru a fi plătiți, iar șeful ne-o plătește ca să poată obține un profit.

La sfârșitul zilei șefii reinvestesc banii pe care îi producem pentru ei și își extind afacerile. Munca noastră este depozitată în lucrurile pe care șefii noștri le dețin și vând – capital. Ei caută mereu noi moduri prin care să depoziteze activitatea noastră în lucruri, noi piețe pe care să le vândă apoi, și noi oameni care nu au altceva de vândut în afară de timpul și energia lor care să muncească pentru ei. În urma muncii obținem suficienți bani pentru a plăti chiria, mâncarea, hainele și berea – suficient cât să nu ne determine să renunțăm la muncă.

Când nu suntem la muncă ne petrecem timpul pe drumul către și dinspre muncă, pregătindu-ne pentru muncă, odihnindu-ne pentru că suntem extenuați de la muncă, sau îmbătându-ne pentru a uita de muncă. Singurul lucru mai rău decât munca este lipsa unui loc de muncă. Atunci ne risipim săptămânile căutând de muncă, fără a fi plătiți pentru acest lucru. Dacă este disponibilă vreo formă de ajutor social, este o bătaie de cap obținerea acestuia și niciodată suma acordată nu este egală cu cea primită în urma muncii. Amenințarea constantă a șomajului este cea care ne determină să ne întoarcem la muncă în fiecare zi. Iar munca noastră este baza acestei societăți. Puterea pe care șefii noștri o obțin de pe urma ei crește de fiecare dată când muncim. Aceasta este forța dominantă în orice țară de pe planetă.

La locul de muncă suntem sub controlul șefilor noștri și al piețelor pe care aceștia vând. Dar o mână invizibilă impune o disciplină și o lipsă de sens precum acelea de la muncă și asupra restului vieților noastre. Viața ia forma unui spectacol pe care îl urmărim din exterior, dar asupra căruia nu avem niciun fel de control. Tot felul de activități tind să devină la fel de alienante, plictisitoare și stresante precum munca: treburile gospodărești, teme pentru școală, timpul liber. Acesta este capitalismul.

ANTI-MUNCĂ

„Normal că capitaliștii sunt foarte mulțumiți de sistemul capitalist. De ce să nu fie? Se îmbogățesc de pe urma lui.” – Alexander Berkman

Munca este o experiență foarte diferită în funcție de care parte a sa te plasezi. Pentru șefii noștri munca este modul în care își obțin banii pentru a face și mai mulți bani. Pentru noi munca este o modalitate mizerabilă prin care să putem supraviețui. Cu cât ne plătesc mai puțin, cu atât câștigăm mai puțin. Cu cât ne pun să muncim mai repede, cu atât mai mult trebuie să muncim. Interesele noastre sunt opuse, și există o luptă constantă între șefi și muncitori la locul de muncă – precum și în restul societății bazată pe muncă. Cu cât plătim mai mult la chirie sau la abonamentul de autobuz, cu atât trebuie să muncim mai mult pentru a ne plăti chiria sau abonamentul.

Nivelul actual al salariilor, drepturilor, orelor și condițiilor de muncă, precum și cel al politicii, artei și tehnologiei sunt un rezultat al stadiului actual al acestei lupte de clasă. Acțiunea simplă de a ne apăra interesele în această luptă reprezintă punctul de plecare pentru subminarea capitalismului.

COMUNITATE

„Păi, era și timpul ca fiecare rebel să se trezească la realitatea că „poporul” și clasa muncitoare nu au nimic în comun.” – Joe Hill

Civilizația este profund divizată. Majoritatea dintre noi ne petrecem cea mai mare parte a timpului muncind și suntem în mare parte săraci, în timp ce proprietarii, care sunt în majoritate bogați, administrează și profită de pe urmă muncii noastre. Toate comunitățile și instituțiile societății sunt clădite în jurul acestei diviziuni de bază. Există diviziuni și comunități pe baze rasiale, culturale și de limbă. Există diviziune și comunitate în jurul genului și vârstei. Există comunitatea națiunii și cetățeniei, precum și diviziunea dintre națiuni și aceia care au sau nu cetățenie. Suntem divizați și uniți în jurul religiei și ideologiei. Suntem aduși laolaltă pentru a cumpăra și vinde pe piață. Unele dintre aceste identități există de mii de ani. Altele sunt un rezultat direct al felului în care muncim în prezent. Dar acum toate sunt organizate în jurul capitalului. Toate sunt folosite pentru a-i ajuta pe șefii noștri să acumuleze o cantitate tot mai mare din timpul nostru mort depozitat în lucruri, și pentru a împiedica diviziunea fundamentală a societății din a o distruge. Oamenii săraci dintr-o țară pot fi făcuți să se identifice cu șefii lor din aceeași țară pentru ca astfel să lupte împotriva altor oameni săraci din alte țări. Muncitorii/oarele organizează mai greu o grevă alături de muncitori/oare care arată diferit și vorbesc o altă limbă, mai ales dacă un grup se consideră mai bun decât celălalt. Aceste diviziuni și comunități se reflectă în diziunea muncii și o reflectă la rândul lor.

În timp ce aceste diviziuni și comunități exclusive ne sunt impuse dintr-o parte, pe de altă parte ni se vinde imaginea unei comunități umane atotcuprinzătoare. Această comunitate este la fel de imaginară și falsă. Ea respinge diviziunile fundamentale ale societății. Proprietarii de afaceri conduc guvernele și media, școlile și închisorile, serviciile de ajutoare sociale și poliția. Viețile noastre sunt conduse de ei. Ziarele și televiziunile prezintă viziunea lor despre lume. Școlile predau despre marea (sau nefericita) istorie a societății lor și produc un spectru de absolvenți și respinși potriviți pentru diferitele tipuri de muncă. Guvernele furnizează servicii pentru a le menține societatea într-o stare lină de funcționare. Iar atunci când alte lucruri nu dau rezultate, au la dispoziție poliția, închisorile și armata.

Aceasta nu este comunitatea noastră.

ANTI-COMUNITATE

„Puterea de tipul celei pe care burghezia încă o deține în aceste vremuri își găsește sursa în lipsa de autonomie și de independență a spiritului din rândurile proletariatului.” – Anton Pannekoek

Ei ne organizează unii împotriva celorlalți, dar noi ne putem organiza împotriva lor.

Întreaga idee din spatele discuției despre clasă și „proli” constă în a insista asupra modului fundamental în care oameni din diferite „comunități” au în esență experiențe similare, și în a arată că oamenii din aceleași „comunități” ar trebui de fapt să se urască. Acesta este punctul de plecare în lupta împotriva comunităților existente. Atunci când începem să luptăm pentru propriile noastre interese putem vedea că și alții fac același lucru. Prejudecățile dispar, iar mânia noastră se îndreaptă acolo unde trebuie. Nu suntem slabi pentru că suntem divizați. Suntem divizați pentru că suntem slabi.

Comunitățile existente devin irelevante pe măsură ce sunt atacate, și sunt atacate pe măsură ce devin irelevante. Rasismul și sexismul nu prezintă atracție atunci când muncitori și muncitoare de culori diferite luptă braț la braț împotriva dușmanilor de clasă. Iar acea luptă devine cu atât mai eficientă pe măsură ce implică oameni din diferite „comunități”. Nu va fi nevoie de un simbol pentru orice poate fi cumpărat sau vândut – bani – atunci când nu va mai fi nevoie să măsurăm timpul de muncă ce este depozitat în acele lucruri. Acest lucru s-ar putea întâmpla doar dacă am face și produce lucruri de care este cu adevărat nevoie și nu pentru a face schimb cu ele. Nu va mai fi nevoie de un guvern care să administreze societatea atunci când societatea nu va mai fi divizată între management și forța de muncă – atunci când oamenii își vor putea gestiona singuri viețile. Pentru a crea aceste condiții trebuie să luptăm împotriva condițiilor existente în prezent.

Această tendință de a crea o comunitate prin lupta împotriva condițiilor din viețile noastre – și prin urmare împotriva muncii, a banilor, a comerțului, granițelor, națiunilor, guvernelor, poliției, religiei, și rasei – a fost numită uneori „comunism”.

POLITICĂ

„Cu cât suntem mai guvernați, cu atât suntem mai puțin liberi.” – The Alarm (ziar anarhist din Chicago din anii 1880)

Guvernele reprezintă modelul pentru activitate politică. Politicieni care reprezintă țări, regiuni, sau „comunități” diferite se luptă între ei. Suntem încurajați/e să sprijinim liderii cu care suntem cel mai puțin în dezacord, și nu suntem niciodată cu adevărat surprinși/e atunci când se profită de pe urma noastră. Tot fundalul muncitoresc și ideile radicale ale unui politician devin fără valoare atunci când începe să guverneze. Indiferent cine s-ar afla în aceste guverne, ele își au propria lor logică. Realitatea că această societate este divizată între clase cu interese opuse înseamnă că mereu există riscul de a se autodistruge. Guvernul se află acolo pentru a se asigura că acest lucru nu se întâmplă. (de fapt guvernul se află acolo pentru a se asigura că una dintre clase nu o distruge pe cealaltă și odată cu aceasta societatea de clasă; n. tr.) Fie că guvernul este o dictatură sau o democrație, deține toate armele și le va folosi împotriva propriei sale populații pentru a se asigura că mergem în continuare la muncă.

Nu cu mult timp în urmă o situație extrem de instabilă dintr-o anumită țară ar fi putut fi dezamorsată prin naționalizarea tuturor industriilor din acea țară, prin crearea unui stat polițienesc și prin numirea acestuia „comunism”. Acest tip de capitalism s-a dovedit a fi mai puțin eficient și flexibil decât capitalismul de piață liberă de modă veche. Odată cu căderea Uniunii Sovietice nu mai există o Armată Roșie care să mărșăluiească și să stabilizeze țări în această manieră, iar partidele Comuniste din întreaga lume se transformă în simple partide social democratice.

Un partid politic al clasei muncitoare este o contradicție în termeni – nu din motiv că membrii unui anumit partid nu ar putea fi în majoritate din clasa muncitoare, ci pentru că maximul pe care îl poate obține pentru clasa muncitoare este să-i ofere o voce în politică. Le permite reprezentanților noștri să exprime idei despre cum ar trebui șefii noștri să conducă această societate – cum să facă bani și să ne țină sub control. Fie că susțin naționalizarea sau privatizarea, mai multe cheltuieli sociale sau mai multă poliție (sau ambele), programele partidelor politice reprezintă strategii diferite pentru administrarea capitalismului.

Din păcate politica există și în afara guvernelor. Liderii de comunități, activiștii de profesie și sindicatele își doresc să se plaseze între muncitori și șefi și să fie mediatori, negociatori, mijloace de comunicare, reprezentanți, și în cele din urmă pacificatori. Ei luptă pentru a menține această poziție. Pentru a face acest lucru trebuie să mobilizeze clasa muncitoare într-o manieră controlată astfel încât să pună presiune pe politicienii mai orientați către capitaliști, și în același timp să ofere companiilor o forță de muncă gata să muncească. Asta înseamnă că trebuie să ne împrăștiem atunci când începem să luptăm activ. Uneori fac acest lucru prin negocierea unor concesiuni, alteleori ne trădează. Politicienii ne cer mereu să votăm, să stăm deoparte și să le permitem organizatorilor să negocieze, să ne urmăm liderii și specialiștii într-un tip de participare pasivă. Acești politicieni non-guvernamentali oferă guvernului o cale de a menține status-quo-ul în mod pașnic, și primesc la schimb slujbe prin care să ne administreze suferința.

Grupurile politice sunt birocratice. Ele tind să reflecte structurile muncii în care activitatea este controlată din exterior. Produc specialiști în politică. Sunt construite pe o diviziune între conducători și conduși, între reprezentanți și reprezentați, între organizatori și organizați. Acest lucru nu reprezintă o alegere nepotrivită prin care se creează organizații ce pot fi remediate cu o doză mare de democrație participativă. Este un rezultat direct al lucrului pe care încearcă grupurile și activitățile politice să îl facă – să administreze o parte a capitalismului.

Singurul lucru care ne interesează în ce privește politica este distrugerea acesteia.

ANTI-POLITICĂ

„Anarhismul nu este o utopie frumoasă, și nici o idee filozofică abstractă, este o mișcare socială a maselor muncitorești.” – Grupul Dielo Truda

Atunci când începem să luptăm împotriva condițiilor din viețile noastre, apare o activitate complet diferită. Încetăm să așteptăm ca un politician să vină și să schimbe lucrurile pentru noi. O facem noi înșine împreună cu alți oameni din clasa muncitoare.

Oricând izbucnește acest tip de rezistență a clasei muncitoare, politicienii încearcă să o stingă cu un val de petiții, forme de lobby și campanii electorale. Dar atunci când luptăm pentru noi înșine activitățile noastre arată complet diferite față de ale lor. Noi luăm proprietatea de la proprietari și o folosim pentru noi înșine. Utilizăm tactici militante împotriva șefilor noștri și ajungem să ne luptăm cu poliția. Formăm grupuri în cadrul cărora fiecare ia parte la activitate, și în care nu există o diviziune între conducători și supuși. Nu luptăm pentru conducătorii noștri, pentru șefii noștri, sau pentru țara noastră. Luptăm pentru noi înșine. Aceasta nu este forma supremă a democrației. Ne impunem nevoile asupra societății fără niciun fel de dezbateri – nevoi care sunt direct contrare intereselor și dorințelor oamenilor bogați de pretutindeni. Pentru noi nu există niciun mod prin care să discutăm în termeni de egalitate cu această societate. Această tendință a luptelor clasei muncitoare de ieși în afara guvernelor și politiciii și de a li se opune acestora, de a crea noi forme de organizare care să nu ne plaseze încrederea în altceva decât în propriile noastre capacități, a fost numită uneori „anarhism”.

RĂZBOI

„Să devastăm bulevardele unde locuiesc cei bogați.” – Lucy Parsons

Așadar ne aflăm într-un război – un război de clasă.

Nu există niciun set de idei, propuneri, sau strategii organizatorice care să ne aducă victoria. Nu există nicio altă soluție în afară de câștigarea acestui război.

Câtă vreme ei au inițiativa vom rămâne separați și pasivi. Răspunsul nostru la condițiile în care ne trăim viețile rămâne unul individual: ne dăm demisia, ne mutăm în cartiere cu o chirie mai mică, ne alăturăm unor subculturi și bande, ne sinucidem, cumpărăm bilete la loterie, abuzăm de droguri și alcool, mergem la biserică. Lumea lor pare singura posibilitate. Orice speranță pentru schimbare este trăită la un nivel imaginar – separată de viețile noastre de zi cu zi. Lucrurile își văd de mersul lor, cu toate crizele și distrugerea pe care le implică.

Atunci când trecem în ofensivă începem să ne recunoaștem reciproc și să luptăm într-un mod colectiv. Ne folosim de modurile în care societatea depinde de noi pentru a o submina. Facem grevă, sabotăm, ne revoltăm, dezertăm, ne răzvrătim și preluăm proprietate. Creăm organizații pentru a ne amplifica și coordona activitățile. Apar tot felul de noi posibilități. Devenim tot mai îndrăzneți și mai agresivi în urmărirea intereselor noastre de clasă. Acestea nu constau în formarea unui nou guvern, sau în a ajunge noul șef. Interesele noastre constau în distrugerea propriului nostru stil de viață – și prin urmare a societății care este construită pe seama acestui stil de viață.

Noi suntem clasa muncitoare care ne dorim abolirea muncii și a claselor. Noi suntem comunitatea de oameni care ne dorim distrugerea comunității existente. Programul nostru politic este distrugerea politicii. Pentru a putea face acest lucru trebuie să dezvoltăm tendințele subversive existente în prezent până în punctul în care vom fi remodelat societatea pretutindeni. Acest lucru a fost numit uneori „revoluție.”

Biblioteca Anarhistă

prole.info

Muncă, comunitate, politică, război

Preluat la 16.12.2022 de la <https://iasromania.wordpress.com/>

ro.theanarchistlibrary.org